

יזכור

גדעון קוזמה ז"ל

נפל ביום כ"ד בתשרי תשל"ד (20.10.1973)

גדעון, בן חנה ומשה, נולד ביום ג' באלול תש"ב (16.8.1942) בעפולה. הוא למד בבית-הספר היסודי "ביאליק" בקרית ביאליק. אחרי-כן למד בבית-הספר התיכון עירוני בקרית חיים וכשעברה משפחתו להתגורר בפתח-תקוה המשיך את לימודיו בבית-הספר התיכון על שם י"ח ברנר ועמד בהצלחה בבחינות הבגרות בקיץ 1960. גדעון היה תלמיד שקט והתחבב על מוריו ועל חבריו לכיתה. פעילותו בענייני חברה ובענייני התנועה גזלה לא אחת מתשומת הלב שהיה צריך להקדיש ללימודים. מילדותו הצטרף לתנועת הנוער "השומר הצעיר" בקן קרית-חיים. חיי שיתוף ושוויון, כפי שמצאו את ביטויים בעניניו בהוויית הקיבוץ, קסמו לו ועוררוהו לפעילות חברתית ענפה. בעיות סוציאליות ואידאולוגיות הביאוהו לא פעם לידי ויכוחים סוערים עם חבריו לכיתה ועם אחיו. בבית-הספר היסודי הרבה גדעון להופיע במסגרת החוג הדרמטי ואף כתב יחד עם חברו, אילן, מעין תסכית רדיו בשם "הנוער - לאן?" בדרך כלל היה נער שקט וסגור, אך לא גרם לסובבים אותו להיות מושפעים ממצב רוחו. תמיד השתדל שלא לתת ביטוי חיצוני לבעיותיו האישיות, ובגלל תכונה זו, שהייתה מהבולטות בתכונותיו, נמנע מלהעיר את הוריו ולהפריע את מנוחתם כאשר נזקק לאשפוז דחוף. גדעון היה איש מעשה, בעל רצון ליישם את רעיונותיו ואת דעותיו. כשהיה תלמיד בכיתה השביעית החליט להצטרף לגרעין נח"ל מייד עם תום הלימודים. על תכונה נוספת שבלטה בו מילדותו - טוב לבו, מספרת אמו: "נהגתי לומר לגדעון, שבהתנהגותו הוא חש כ"ישו". כשהוא מקבל סטירה נוהג הוא להושיט את לחיו השניה. הוא היה צנוע ומעולם לא דרש לעצמו דברים מיוחדים. הייתה לו שאיפה כמוסה לנהל ברבות הימים בית מחוץ לכרך, במושב שקט, ולעסוק בעבודת האדמה". תמיד מוכן היה לעזור לזולת, אפילו על חשבון נוחיותו וצרכיו שלו.

גדעון גויס לצה"ל באוגוסט 1960, במסגרת גרעין הנח"ל של קן "השומר הצעיר". לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס צניחה, שירת עם חבריו לגרעין בקיבוץ להבות הבשן. הוא היה חייל טוב ומסור, אהוב על חבריו לקבוצה וידוע בדבקותו הרבה באידיאלים שהציב לעצמו במרוצת שירותו הצבאי נשלח להדריך את חברי תנועת הנוער בקן קרית-חיים שבו היה חבר. הוא עשה שעות רבות עם חניכיו, סייע להם בכל וכפי שמעידים הוריו, עשה לילות כימים בתפקידו, שראה בו שליחות, וכמעט שלא ביקר בבית במשך אותה תקופה.

עם תום תקופת שירותו הסדיר נענה גדעון לבקשת אביו לסייע בנשיאת עול הפרנסה ועזר לו בהקמת מפעל כימי ליצור חומרי הדברה לחקלאות. באותה תקופה השתלם בקורס למדריכי תיירות והחל ללמוד באוניברסיטת תל-אביב בחוגים לגיאוגרפיה ולמדע המדינה. גדעון, שאהב את הארץ ואת נופיה, נהנה מאוד מלימודיו, ובשנת 1971, לאחר שעמד בהצלחה בבחינות הגמר הוענק לו תואר "בוגר אוניברסיטה". עם תום לימודיו יצא לטיולו הראשון באמריקה ונהנה מאוד מביקורים במקומות נידחים ומהאפשרות להתרשם מקרוב ולבחון באופן מעשי את אשר למד בחוג לגיאוגרפיה, לאחר ששב ארצה בשנת 1972, עבד כמנהל עבודה של מחלקה כימית ותרם הרבה להעלאת פריון הייצור. הוא התעניין באורח חייהם ובמצבם של העובדים, ביקר בבתיהם ונהנה להכיר את מנהגי העדות השונות. בקיץ 1973 יצא גדעון למסע נוסף בחוץ-לארץ וביקר בתערוכה בין-לאומית לכימיה בגרמניה. הוא התכוון לפתוח מפעל משלו והביא את אביו הכימאי להתעניין בחברה גרמנית המטפלת בזיהום מי-ים. ברבות הימים, לאחר נפילתו, קיבל אביו על עצמו לייצג את החברה בישראל. בהמשך מסעו בחוץ-לארץ, לאחר שעמד מקרוב על מוצרים ושיטות עבודה חדשות, ערך גדעון טיול עם ידדים בסקנדינביה ובצרפת, ושב לישראל בחודש ספטמבר. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים

נקרא גדעון ליחידתו בחיל הרגלים. בני משפחתו מספרים על דברי העידוד שאמר. הוא היה שקט והרגיע את היקרים לו. גדעון לחם כמקלען בחזית הדרום והשתתף בקרבות הבלימה. כעשרה ימים לאחר פרוץ הקרבות שב הביתה. "החופשה הייתה קצרה", סיפרה אחותו עדנה. "הוא התרחץ, רץ לבקר חברה, עיניו היו בוערות, הוא היה נרגש ויפה כל כך... " ביום כ"ד בתשרי תשל"ד (20.10.73), בשעות בין הערביים, נורה גדעון למוות בידי צלף מצרי במבואות העיר איסמעיליה. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין ברחובות. השאיר אחריו הורים, אח ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה: "גדעון היה מן הוותיקים בחיילינו. הוא היה אהוד על כולם ובמהלך מלחמות ההתשה ובמילואים בקוויים, נוצרו קשרי רעות ואחוה בינו לבינינו - חבריו לגדוד. במשך שנים רבות מילא תפקיד של מפקד כיתה והיה לדוגמא באומץ לבו ובמסירותו לתפקיד"; ידידו, פנחס כהן גן, כתב במכתבו להורים: "בשיחותי עם גדעון על האמנות והחיים לא נזקקתי למשפטים מסורבלים או לסיסמאות על-מנת להסביר את יחסי לדברים. מסכות או העמדת פנים לא היו מעניינינו. בדרך כלל היינו מגיעים יחד למסקנה, שצריך לתת לדברים להתפתח באיטיות אך ביסודיות. היופי היה מעניינו הפרטי בהחלט, ונראה לי כי היה זה חלק מהשקפת עולמו - היופי כפי שהשתקף מהטבע, מהנוף, מהאדם".

מתוך: **יזכור... ת"א, משרד הביטחון - הוצאה לאור, 1995.**